

[Alfred Andreassen.]

bliver staaende i Barnets Sind, og som det senere ikke med Glæde kan tænke tilbage paa.

Jeg vil udtale Haabet om, at det maa lykkes for Foreninger og Skoler at arrangere Skolebespisningen paa en saadan Maade, at der saa lidt som muligt bidrages til at drage en Skillelinie mellem Skolens Elever. Normalt ligger det Børn fjernt at vurdere Kammerater efter Forældrenes Pengepung eller Tegnebog, og det er derfor kedeligt, om en i sig selv god Foranstaltning, som Skolebespisningen er, skulde faa en uheldig Bivirkning.

Men som jeg sagde til at begynde med, er vi, som det ligger i Øjeblikket, rede til at medvirke til Lovforslagets Gennemførelse i den foreliggende Form.

Elin Appel: Det er paa femte Aar, at Skolebespisningen udvides til at omfatte hele Aaret mod Maanederne November—Marts før. Statens Udgift til Skolebespisning er steget meget stærkt, fra 100 000 Kr. til 1,3 Mill. Kr. Da dette Beløb aldrig har været fuldt udnyttet, men altid ligget under 1 Million, foreslaas Beløbet nedsat til denne Million, hvilket ogsaa maa siges at være en anselig Sum, især naar man tager i Betragtning, at Antallet af Børn, der deltager i Skolebespisningen, er sunket meget. Dette sidste skyldes sikkert ikke alene en bedre Ernæringssituation, men desværre ogsaa, at mange Husmødre ikke vil afse de fornødne Mærker. Jeg tror, det er et forkert Sted at spare. Jeg finder Anledning til her at indskyde, at naar Regeringen ikke turde tage Ansvar for Nedsækning af Rationerne til Fordel for det sultende Europa, var det netop af Hensyn til Arbejderhjemmene med de haardt arbejdende, der skal have store Madpakker med hver Dag — derfor mente Regeringen det rigtigere, at vi selv frivilligt skar vort Forbrug ned efter hvers Evne. Jeg har med Glæde set, hvor mange Mærker der kommer ind Landet over i den rigtige Erkendelse af, at vi *kan* undvære, naar vi sammenligner vor Ernæringssituation med deres, der nu lever af Græs.

Statstilskuddet til Skolebespisning gaar først og fremmest til Storkøbenhavn, nemlig i alt 544 811 Kr. af de 887 113 Kr., der brugtes i 1944—45. Til Købstæderne gik omtrent 270 000 og til Kommunerne i Københavns Amtsrådsreds ca. 50 000. Dette betyder, at kun ca. 3 000 af denne lille Million er anvendt i rene Landkommuner. Denne Lov er saaledes faktisk et Tilskud fra Staten paa omtrent 1 Mill. Kr. til Byernes

Børn, og da det er dem, der især trænger til et ekstra Maaltid Mad, kan mit Parti med Glæde anbefale Lovforslaget.

Karl Olsen: Ogsaa vort Parti kan anbefale det foreliggende Lovforslag. Som det fremgaar af Bemærkningerne, kan man ikke anse Vanskelighederne med Hensyn til Ernæringssituationen for at være overvundet, og det vil derfor være uheldigt at fastholde Tidsbegrænsningen af Ydelsen til Maanederne November—Marts. Mit Parti kan derfor tiltræde, at Ydelsen af offentlig Skolebespisning for Finansaaret 1946—47 udvides til at omfatte hele Aaret, ligesom vi kan tiltræde Lovforslagets Fordeling af Udgifterne mellem Stat og Kommune. Vi anbefaler Lovforslaget til hurtig og velvilgig Behandling.

Petra Petersen: Det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa at udvide Skolebespisningen for Finansaaret 1946—47 til at omfatte hele Aaret. I Lov om offentlig Forsorg staar, at Skolebespisningen kan ydes i Maanederne November—Marts, og det foreliggende Lovforslag er altsaa en Fremgang. Ligeledes tilsigter Lovforslaget, at der af Statskassen stilles 1 Mill. Kr. til Raadighed som Tilskud til Kommunernes Udgifter til Skolebespisningen for Finansaaret 1946—47.

I Lov om offentlig Forsorg var det Beløb, der stod til Kommunernes Raadighed, 100 000 Kr. Ved senere midlertidige Love er Beløbet for Statens Tilskud blevet forhøjet. Fra Finansaaret 1943—44 har Raadighedsbeløbet for Kommunerne været fastsat til 1,3 Mill. Kr. Lovforslaget betyder derfor en Nedgang paa 300 000 Kr. i det Beløb, der staar til Raadighed for Kommunerne. Maaske staar det i Forbindelse med, at der i Finansaaret 1943—44 er anvendt 928 627 Kr. og i Finansaaret 1944—45 867 113 Kr. Man kan maaske faa det Indtryk, at der ikke er Brug for Skolebespisning, men det er ikke Tilfældet. Ernæringssituationen er lige saa vanskelig i Dag, som den har været i Besættelsestiden, og Pengene er mindre. Det vil i det hele tage mange Aar, før den daarligst stillede Del af Befolkningen faar deres slidte Hjem paa Fode igen. Hvis Arbejderhjemmene skal have alt det fornyet, der under Krigen er slidt op, og som de har maattet undvære — det være sig Sengetøj, Sengelinned, Haandklæder og Gangtøj o. lign. —, saa vil det gaa ud over Ernæringen.

Naar Deltagelsen i Skolebespisningen ikke har været saa stor, som man har kunnet